

Hvem forsøger at ødelægge præsidentskabet og starte en verdenskrig med Rusland? – Det 'russiske hack' var et inside-job *Executive Intelligence Review Konference, New York, 9. sept., 2017*

Det følgende er medlem af EIR's redaktion William Wertz' hovedtale.

Hele konferencen, inkl. indlæg fra VIPS-medlemmerne William Binney og Ray McGovern, samt Spørgsmål & Svar, kan følges på video:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=1930&v=hZJC11xnvvU

Mødeleder Dennis Speed åbner mødet med at byde velkommen og kort introducere Lyndon LaRouche og hans bevægelses historie, samt dagens talere. Herefter følger William Wertz' indlæg:

William Wertz: Jeg vil gerne starte med at ønske Lyndon LaRouche Tillykke med 95-års fødselsdagen, som faktisk var i går. Jeg vil også gerne udtrykke min taknemlighed, og LaRouche-bevægelsens taknemlighed, for Ray McGovern og Bill Binneys og VIPS' modige indsats i kampen for sandheden. Den tyske digter Friedrich Schiller skrev i sin Universalhistorie, »Hvilken større gave end sandheden har noget menneske at give til mennesket?« Det, de har udarbejdet mht. den kriminaltekniske analyse, som de vil fremlægge senere, er ekstraordinært vigtigt, fordi det underminerer hele den løgn, der er blevet brugt til at mobilisere imod Rusland, imod USA's præsidentskab, imod muligheden for et nyt paradigme for menneskeheden som helhed.

For mange år siden, faktisk for 2.500 år siden, skrev Platon to dialoger, blandt andre; Timaios og Kritias. Det, han diskuterede i begge disse dialoger, er en oversvømmelse, der udslettede en hel civilisation. I Timaios beretter Platon, at en præst sagde til Solon,

»I hellenere er ikke andet end børn. Der er ikke én eneste gammel mand blandt jer. Der har været, og vil

William Wertz taler på EIR's konference den 9. sept., 2017, i New York.

igen komme, mange ødelæggelser af menneskeheden, der fremkommer af mange årsager. De største er blevet frembragt gennem ild og vand.«

Han påpeger, at grunden til, at disse civilisationer ikke kunne håndtere sådanne naturkatastrofer, er, at *»Gudernes overbærenhed begyndte at svækkes, og de begyndte at opføre sig upassende. De blev inficeret af ondt begær og magtens arrogance«.*

Vi har nu heldigvis i USA nogle 'gamle mænd' – i særdeleshed Lyndon LaRouche; som faktisk er yngre end de fleste mennesker mht. til hans intellekt.

Jeg vil fremlægge præcis, hvad det er, Lyndon LaRouche har kæmpet for, i en kort gennemgang, for jeg har ikke tid nok til at gå i dybden. Men Lyndon LaRouche har, som Dennis antydede, kæmpet imod Det britiske Imperium, en kamp, der mindst går tilbage til hans tid i Anden Verdenskrig på det indiske subkontinent i Burma – som det hed dengang – og Indien. Han så på første hånd briternes folkemordspolitik mod den indiske befolkning. På dette tidspunkt udviklede han et livslangt

forpligtende engagement for at besejre Det britiske Imperium, og til at gøre det, Franklin Roosevelt under krigen sagde til Winston Churchill, at han var forpligtet over for at gøre. Roosevelt sagde, vi udkæmper ikke Anden Verdenskrig for at bevare Det britiske Imperium. Efter Anden Verdenskrig vil vi bruge det Amerikanske Systems metoder for økonomisk udvikling til at udvikle resten af verden. Desværre blev denne Roosevelts mission saboteret efter hans død af Winston Churchill og af Harry S. Truman; sidstnævnte var en meget smålig mand. Man fik den første mobilisering mod Rusland, og mere specifikt mod den alliance, som Roosevelt var forpligtet overfor; og som var en alliance mellem USA, Rusland, Kina og andre nationer for at udvikle planeten ved hjælp af det Amerikanske Systems metoder.

Hvis vi ser på Lyndon LaRouches kamp hen over flere årtier, vil jeg blot påpege et par ting. For det første, så er Lyndon LaRouche en original tænker i traditionen efter Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) og Gottfried Leibniz. Han er en økonom, der korrekt har forudsagt økonomiske udviklinger over flere årtier. Han forudsagde den økonomiske krise i perioden 1968-71, og som førte til, at Nixon opgav Bretton Woods-systemet. Han har i årtiernes løb fremlagt løsninger, som, ifald man havde handlet på dem, ville have skabt en fuldstændig anden situation på denne planet Jord, og hinsides. I 1976 krævede han oprettelsen af en International Udviklingsbank. I 1977 krævede han oprettelsen af en USA's Tredje Nationalbank. I slutningen af 1970'erne og videre ind begyndelsen af Reagan-administrationen, arbejdede han på det, som Reagan senere, i marts 1983, annoncerede som det Strategiske Forsvarsinitiativ, som et middel til at fjerne faren for atomkrig mellem USA og Rusland i særdeleshed. I 1982 krævede han iværksættelsen af Operation Juarez, som skulle være en model for nord-sydrelationerne mellem USA og Mexico, hvor der ville blive overført teknologi til Mexico til gengæld for olie; for at udvikle Mexicos økonomi. Alle de problemer, vi siden har haft, omkring NAFTA osv., er et resultat af, at man ikke udviklede Mexico, og ligeledes Centralamerika, økonomisk. I 1983 fremlagde han et program for en langsigtet økonomisk udvikling af Stillehavsområdet og det Indiske Oceans bækken. I 1990 fremlagde han og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, den Produktive Trekant, som var et koncept for økonomiske udviklingskorridorer mellem Paris, Berlin og Wien. Dette koncept blev senere, efter Sovjetunionens fald, udvidet til at kræve en Eurasisk Landbro. I 1990 fremlagde han et program ved navn Oasis-planen, for økonomisk udvikling i Mellemøsten; det ville have udgjort grundlaget for en løsning af den israelsk-palæstinensiske krise. I 1997 krævede han en ny Bretton Woods-konference, for at genindføre en »ny finansarkitektur«, som Bill Clinton senere kaldte det, før han kom under angreb. Dette ville have udgjort fundamentet for økonomisk udvikling i hele verden. I 1997 udgav *EIR* en specialrapport med titlen, »Den Eurasiske Landbro; den Nye Silkevej«. Det er tyve år før udviklingen af [Kinas] politik for Ét Bælte, én Vej, som nu er i færd med at blive fremherskende i hele resten af verden.

Det, jeg gerne vil adressere, er, hvorfor, der er dette angreb på Rusland; hvorfor, der er et angreb på præsident Trump. Jeg vil fastholde, at hovedårsagen er Det britiske Imperium – som vitterligt eksisterer; det eksisterer måske nok i en anden form, end det gjorde forud for Anden Verdenskrig, men det eksisterer. Det udøver indflydelse i hele verden, og mere specifikt, også i USA. Briterne har været involveret i angrebet på Rusland og præsident Trump lige fra begyndelsen. Det er blevet dokumenteret i pressen; i en artikel i *The Guardian* fremgår det, at Government Communications Headquarters of Britain [GCHQ] – som er den britiske ækvivalent til [USA's] NSA – så langt tilbage som i 2015, umiddelbart efter, at Trump annoncerede sit kandidatur til præsident, begyndte at overvåge Trump. Det var altså i 2015. Så var der selvfølgelig MI6 i skikkelse af Christopher Steele, der udarbejdede det såkaldte dossier, som har været køreplan for diverse efterretningsagenter i dette land, og som var associeret til Obama-administrationen og Hillary Clinton, og som har udført den fortsatte kampagne imod Rusland, og imod præsident Trump.

Det, der nu er grundlæggende, er, at de ønsker at standse en situation, hvor Lyndon LaRouche rent faktisk kunne øve indflydelse på præsident Trumps politik, som LaRouche øvede indflydelse og formede Reagans politikker mht. det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), og hvor han også havde indflydelse på at mobilisere præsident Clinton til at gå frem mod en ny finansarkitektur, før Clinton blev offer for en operation, der skulle afsætte ham.

Hvis vi ser på præsident Trump, hvad var det så, han gjorde? Under sin kampagne gjorde han nogle af principperne meget klare. Han ønsker at arbejde sammen med Rusland. Det ville være en god ting at arbejde sammen med Rusland for i særdeleshed at bekæmpe terrorisme. Han er modstander af politikken for regimeskifte, som havde domineret USA's politik fra Bush-administrationen og i hele Obamas embedsperiode, og som ville have fortsat under en Hillary Clinton. Desuden er én af de ting, han gjorde, at han sendte en delegation til Beijing, til Ét Bælte, én Vej-konferencen. Der er i det mindste et potentiale for, at præsident Trump bevæger USA ind i denne nye geometri med Bælte & Vej. Med hensyn til den økonomiske politik – og dette har han endnu ikke handlet på – men han har udtrykt sin forpligtelse over for det Amerikanske System for politisk økonomi på en måde, som ingen anden præsident for USA har gjort, siden mindst Franklin Roosevelt. Den 26. oktober, 2016, i Charlottesville, North Carolina, krævede han det 21. århundredes Glass-Steagall. Og da han var blevet præsident, krævede han, den 15. marts i en tale i Willow Run, Michigan, og dernæst i en tale den 20. marts i Louisville, Kentucky, og igen i en tale for Republican National Congressional Committee den 21. marts, Alexander Hamiltons, George Washingtons, Henry Clays og Abraham Lincolns Amerikanske System. I den sidstnævnte tale sagde han specifikt:

»Vores første, Republikanske præsident, Abraham Lincoln, stillede første gang op til valg i 1832, da han blot var 23 år gammel. Han startede med at forestille sig

de fordele, en jernbane kunne bringe til hans del af Illinois, uden nogensinde at have set et damplokomotiv. Han havde ingen anelse om det, og alligevel vidste han, hvad det kunne blive. Tredive år senere, nu præsident, underskrev Lincoln den lov, der byggede den første Transkontinentale Jernbane, der forenede vort land fra hav til hav.«

Lincolns Transkontinentale Jernbane var inspirationen til den Transsibiriske Jernbane i Rusland. Det var ligeledes inspirationen til en langt mere generel, overordnet strategi i 1890'erne, og som var forløberen for det, vi i dag ser med kinesernes Ét Bælte, én Vej, og som russerne ligeledes er fortalere for. Dette går tilbage til Gottfried Leibniz' perspektiv, der skrev som følger:

»Jeg anser det for at være skæbnens enestående plan, at menneskenes kultivering og forfinelse i dag er koncentreret, så at sige, i vort kontinents to yderpunkter – i Europa, og i Kina; som pryder Orienten, som Europa gør det i den modsatte ende af Jorden. Måske har det højeste Forsyn forordnet et sådant arrangement således, at, idet de mest kultiverede og fjernliggende folkeslag rækker deres arme ud mod hinanden, kan de, der befinder sig imellem dem, gradvist blive bragt frem til en bedre levevis. Jeg mener ikke, det er et tilfælde, at russerne, hvis udstrakte rige forbinder Europa med Kina, og som kontrollerer de dybe, barbariske områder mod nord, ved det frosne havs kyster, skulle blive ført til at eftergøre vor leveform gennem deres nuværende herskers ihærdige indsats«

– med reference til Peter I. [den Store]. Det, vi har her fra Leibniz, er et koncept, der går helt tilbage til 1600-tallet, for en bro for menneskeheden fra Europa, igennem Rusland og til Kina. Det er, hvad vi nu faktisk ser som et potentiale; og som briterne ønsker at stoppe.

Jeg vil gerne pointere, at vores fjende altid har været Det britiske Imperium. Vi udkæmpede en revolution mod Det britiske Imperium; de nedbrændte Det Hvide Hus i 1812, og de støttede Konføderationen [Sydstaterne] i Borgerkrigen. Det var russerne, der rent faktisk støttede den Amerikanske Revolution med Ligaen for Bevæbnet Neutralitet; og det var russerne, i særdeleshed Tsar Alexander II, der interвенerede i Borgerkrigen mod briterne ved at sende sin flåde til San Francisco og New York for at forhindre enhver form for britisk støtte til Konføderationen.

I 1890'erne udvikledes en alliance, baseret på det Amerikanske System for politisk økonomi. Det involverede franskmændene, tyskerne og russerne i særdeleshed. Den grundlæggende idé – lad mig først og fremmest nævne Japan. Henry C. Carey, der var rådgiver til Abraham Lincoln, sendte en af sine kolleger – Peshine Smith – til Japan, og han introducerede det Amerikanske Systems økonomiske politikker, der bidrog til Meiji-restaureringen. I 1890'erne var der en person – Gabriel Hanotaux – der var Frankrigs udenrigsminister. Han fremlagde det, han kaldte »Asiatisk Grand Central«. Dette er hans beskrivelse af det:

»Med begyndelsespunkt i Orenburg ved floden Ural, ville denne jernbane strække sig så langt som til Peshawar på grænsen til Indien; forbinde det russiske system

med de anglo-indiske jernbanesystem tværs over Centralasien. Den ville have været forbindelsen mellem den Transsibiriske på den ene side, og Bagdad-jernbanen på den anden« – som var ved at blive bygget af Tyskland fra Berlin til Bagdad. »Målet var at forbinde europæiske jernbaner med de anglo-indiske jernbaner og videre endnu, med de fremtidige kinesiske jernbaner.«

Samtidig var der Grev Witte, der i 1892 blev den faktiske transportminister for Rusland; og senere samme år, finansminister. Han forestillede sig det følgende:

»En ny kurs og nye horisonter, ikke alene for Rusland, men for global handel.« Dette er den Transsibiriske Jernbane. »Den ville rangere som én af de begivenheder, der indleder nye epoker i nationernes historie og ikke sjældent frembringer den radikale omvæltning af etablerede, økonomiske relationer mellem stater. Og som ville, især med hensyn til de asiatiske nationer, levere grundlaget for erkendelsen af håndgribelige, gensidige interesser i området for menneskehedens verdensomspændende økonomiske aktivitet.«

Hvilket i realiteten er den kinesiske præsident Xis koncept; en »win-win«-fremgangsmåde – gensidige interesser. Eller, John Quincy Adams' amerikanske politik for at skabe et interessefællesskab imellem en familie af suveræne nationalstater.

Der skete det, at briterne kom ind for at dræbe hele dette perspektiv. Og det er nøjagtigt, hvad de nu forsøger at gøre. Mere specifikt blev Bismarck i Tyskland tvunget ud i 1890; i 1892 blev Jules Ferry, der var mentor for Hanotaux, myrdet. Sadi Carnot, Frankrigs præsident, myrdet i juni 1894. McKinley myrdet i 1901. Og Witte afskediget i 1903. Dette er præcist den form for politik for regimeskifte, om man vil, som briterne og deres agenter i USA på nuværende tidspunkt forsøger imod USA's præsidentskab for at forhindre denne form for – som Hanotaux dengang sagde – »Asiatiske Grand Central«. Men nu taler vi om en Verdenslandbro.

Briterne foretog yderligere træk på det tidspunkt. For eksempel blev, den 1. juli, 1894, den Anglo-japanske Traktat for Handel og Navigation underskrevet; der skulle træde i kraft den 17. juli, 1899 – fem år senere. Men inden for to uger fra traktatunderskrivelsen – 1. august, 1894 – lanceredes den Kinesisk-japanske Krig; der var centreret omkring Korea. Mange af de problemer, vi har i dag mht. Koreahalvøen, daterer sig tilbage til hele denne britiske operation. I 1895 tog japanerne Taiwan. Denne Handels- og Navigationstraktat blev i 1902 yderligere udviklet med den anglo-japanske alliance, der blev underskrevet den 30. januar. Briterne skabte også i 1903-04, efter Hanotaux var blevet fjernet fra embedet, Entente Cordiale mellem Storbritannien og Frankrig. Så kom den første Russiske Revolution i 1905, og dernæst kom Tripartententen med Rusland, Storbritannien og Frankrig i 1907. Og selvfølgelig, med mordet på McKinley kom Teddy Roosevelt til præsidentembedet i USA, og den tætte relation mellem USA, Tyskland og Rusland, der eksisterede under McKinley, blev fuldstændig omstødt. Teddy Roosevelt gik i stedet i retning af en særlig relation mellem USA og Storbritannien, vores fjende.

Det er sandsynligvis ikke uden betydning, at Teddy Roosevelts onkel, James Bullock, havde været i eksil i Storbritannien, lige siden han var en udenlandsk agent for Konføderationen under Borgerkrigen. Dette var kilden til Teddy Roosevelts pro-britiske politik.

Det, jeg fremlægger her, er, at vi på den tid havde et direkte eksempel på, hvordan Det britiske Imperium opererer. (Første billede) Jeg gennemgår dette hurtigt. Denne politik blev yderligere udviklet i 1928. Dette er et geopolitisk kort, der blev produceret af den britiske geopolitiker, Harold Mackinder. Den grundlæggende idé er, at man ser på Europa, Afrika og Asien, og det er verdensøen. Den britiske politik var at omringe det, de kaldte omdrejnings-området eller hjertelandet, som er Rusland, med en intern halvmåne. Mackinders grundtema var, at

»den, der hersker over Østeuropa, kontrollerer hjertelandet. Den, der hersker over hjertelandet, kontrollerer verdensøen. Den, der hersker over verdensøen, kontrollerer verden«.

Dette var deres geopolitiske strategi; dette er en strategi, der ligeledes blev udviklet af Haushofer under Hitler, og som resulterede i nazisternes angreb mod Rusland,

som blev støttet af briterne, indtil Hitler også vendte sig mod vest. Men, hvis man ser på dette kort, så tænk på NATO's udvidelse mod øst i Europa. Tænk på krisen på Korea-halvøen i dag. Tænk på Afghanistan; før i tiden, og i

dag. Tænk på det Arabiske Forår og de politikker for regimeskifte, som førtes af Bush og Obama i Irak, i Libyen. Forsøget i Syrien; forsøget i Egypten, osv. Dette er den politik, man stadig opererer ud fra efter Sovjetunionens fald. Og det er denne politik, der må besejres. Der er et potentiale for, at præsident Trump vil handle imod dette og faktisk vil arbejde sammen med Rusland og Kina for en genoplivelse af dette koncept med den Eurasiske Landbro.

Jeg mener, det er meget vigtigt, at folk forstår den overordnede strategi, som Lyndon LaRouche var forpligtet overfor; som hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, er forpligtet overfor. En overordnet strategi for menneskeheden, i modsætning til Det britiske Imperiums oligarkiske strategi; hvor økonomisk udvikling er grundlaget for fred; det er grundlaget for samarbejde mellem forskellige nationer i hele verden. Det er John Quincy Adams' koncept om et principfællesskab mellem en familie af suveræne nationalstater, hvor mennesket dernæst rent faktisk kan udføre sin mission; som er, ikke alene at udvikle

planeten for mennesket, men også at udforske og kolonisere rummet.

For at gå tilbage til Kritias og Timaios i begyndelsen, så er pointen her, at mennesket konfronteres med oversvømmelser, det konfronteres med ild. I dette tilfælde, med orkanerne, er der beviser, der indikerer, at solaktivitet – ild – faktisk er involveret i orkanerne og oversvømmelserne. Men den grundlæggende pointe er, at der er tale om unladelsessynder og begåede synder, der resulterer i menneskeheds ødelæggelse. Unladelsessynderne, som Dennis tidligere påpegede, omfatter, at man ikke har bygget den infrastruktur, der faktisk kunne mildne orkaner osv. Det er en unladelsessynd, hvis man ikke samarbejder med Rusland og Kina i en fælles strategi for at forhindre asteroider [i at ramme Jorden].

Og der er tale om begåede synder, som omfatter uretfærdige krige, som er ild, termonuklear ild. Og der er begåede synder, der omfatter finanspolitikker, der er udarbejdet ud fra standpunktet om at gennemtvunge økonomisk nulvækst og befolkningsreduktion, hvilket har været Det britiske Imperiums politik.

Jeg vil slutte her. Jeg mener, som Lyndon LaRouche

har sagt, at sejren er inden for rækkevidde, hvis vi skrider til handling nu: For vi har en anden situationen end i 1890'erne og starten af 1900'erne.

Situationen dengang resulterede i over et hundrede års krig – de to

verdenskrige, og dernæst, evindelige krige, med korte afbrydelser, efter Anden Verdenskrig.

Vi har i dag et potentiale for faktisk at vinde, og den grundlæggende pointe er, at vi må bryde ud nu og gribe øjeblikket for at sammensætte en alliance, som LaRouche har kaldt de Fire Magter – USA, Rusland, Kina og Indien – for at besejre Det britiske Imperium. Og dette ville blive en befrielse af det Forenede Kongeriges befolkning. Det er ikke rettet imod det britiske folk. Og i USA må vi gå frem via det, LaRouche har kaldt de Fire Love: Hvilket vil sige det Amerikanske System, en politik for Glass-Steagall, national bankpraksis, i traditionen efter Roosevelts Reconstruction Finance Corp. og Hamiltons Nationalbank, for udstedelse af kredit til økonomisk udvikling. Vi kan ikke operere ud fra standpunktet om det nærige koncept, der siger, »vi kan ikke bruge pengene på at redde folk«. Vi brugte billioner på at redde bankerotte banker! Vi bruger billioner på at føre uretfærdige krige for regimeskifte. Det, vi må gøre, er at investere i mennesker: Red folket, opgiv det britiske system.

